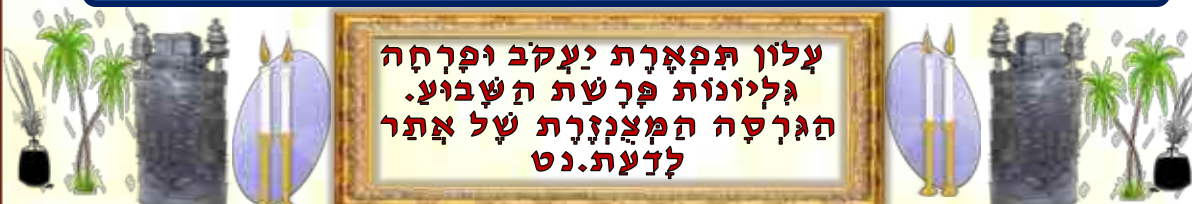

"הַרִיבֵנוּ בְּכַעַשׁוֹל בְּמִדְּרָךְ עַבְיָה" (ישע' \ יד')
* זא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* זא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גזירה

בס"ד ערב שבת קדש פרשת 'בהעלתך', יז' - יח' סיון, ה-תשפ"ה, (2025 \ יוני \ 14 -> 13 למניינם) - גליון מס' 373

לשם יחוד קודש א ברך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!!

עלון תפארת יעקב ופך ח
גליונות פרשת השבוע.
הקסה המצנזרת של אתר
לדעת.נט

שבת פרשת: בהעלתך את הַזֶּרֶת

ובגליון זה:

לעילוי נשמות

הורי הקרובים ע"ה:
מור אבי נקב קמליאן בן רחל ז"ל-נפ"ר
ניסן ה-תשע"ח ואמי מרת פרחת אליזה בת
חביבה ז"ל נפ"ר כה' תמוז ה-תשס"א

מנוחתם עדין:
לע"נ יששכר (תע"ז) בן מרים רוד
נפטר לבית עולמו ונטמן ביום הששי ז'
באדר, ערב שבת קדש פרשת 'ואתה
תצא', ה-תשפ"ה

לע"נ הרב יהודה (דריע) בן אסתר זצ"ל -
הרב הראשי לבאר שבע, נפטר לבית עולמו
ביום שלישי, ג' תמוז (ביום הילולת הרבי
מליובאוויטש) ונטמן בליל ד' בתמוז (אור
ליום רביעי) ה-תשפ"ד

לע"נ יששכר (שלי) בן חדרה נפטר ז' אדר
א' ה-תשפ"ד. לע"נ בנו- אביחי (שלי) בן
מרים ע"ה, נטמן ביום ב', כב' אדר ב' ה-
תשפ"ד

לע"נ הגב' המנוחה אורנית ע"ה בת הדסה
חיה שתדלסט"א - נפטרה ונטמנה ביום
רביעי ג' אב- התשפ"ד

לע"נ הגב' המנוחה רודה בת עליזה ז"ל -
נפטרה ביום שלישי כה' חשוון ונטמנה
ביום רביעי כו' חשוון
ה-תשפ"ה

לע"נ שליח חב"ד שנרצח באכזריות
באמריקות הר"ר צבי הכהן קוון הי"ד,
שנרצח באמריקות ביום שישי בא' מר
חשוון ונטמן בהר הזיתים בירושלים בליל
כה' במר חשוון (אור ליום שלישי)
ה-תשפ"ה

לעילוי נשמות חברי היקר נסים (אסייג) בן
בירה שהלך לעולמו ביום שבת קודש
פרשת 'וישב' - כ' בכסלו ונטמן למחרת
ביום אחד בשבת כ"א בכסלו ה-תשפ"ה

לע"נ המנוחה לידה (שלום הלוי) בת
אסתר - נפטרה לבית עולמה ונטמנה ביום
אחד בשבת, ט"ו בתמוז ה-תשפ"ד

לעילוי נשמות המרוחמות מרגלית ז"ל בת
גליה, נפטרה לבית עולמה ביום שני, ו'
בשבת ה-תשפ"ה

לע"נ מרן ראש ישיבת 'כסא רחמים הרב
מאיר נסים מאז (נאמן) במסאנה חנה
זצוק"ל

נפטר ביום שבת קדש שבועי של פסח,
כא' ניסן ה-תשפ"ה, ונטמן למחרת ביום
אחד בשבת ('אסירא חן') כב' בניסן ה-
תשפ"ה

לעילוי נשמות המרוחמות סעידה מסעדה
תמר (כהן) ע"ה בת פרחת, נפטרה ונטמנה
בליל שישי אור ל- כו' בניסן ה-תשפ"ה

לע"נ חק' צאלה (זו) הי"ד בת שמואל
שנרצחה בפיגוע ליד תרנון, ליל חמישי,
אור ל- יז' באייר ה-תשפ"ה (15-16 למאי
2025 למניינם), נרצחה ע"י בני עוולה בעת
שרותה בדרכה לחזר לידה ללדת את בנה
הרביעי, וכן לעילוי נשמת בנה התינוק
הקדוש בידי חיים בן צאלה הי"ד שנפגע
באותו פיגוע שבו נרצחה אימו צאלה הי"ד
וכעבור כשבועיים נפטר מפצעיו ונטמן לצד
אימו ביום חמישי ב' בסיון ה-תשפ"ה (29
למאי 2025 למניינם)

ת.נ.צ.ב.ה

להבדיל לרפואת ולהצלחת

כל עם ישראל ובניהם:

חרב משה (בובי) שליט"א בן אסתר; הרב שלמה
יוסף (מנחם) שליט"א בן חממה יונה; רני אהרן בן
פרחת אליזה, פזית זלדה מרישה בת מריון מונה
אסתר, לרפואת האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף (פינטו)
בן הרבנית זרי; לרפואת שיר לוי בת קרן, הרבנית
ברוריה בת מלכה (אשת הרב ברוך רוזנבלום
שליט"א); רבי רפאל (בובי) בן נגיה, רחמים (כהן)
בן שר; יעקב בן אסתר; אסעד בן ויקטוריה הרב
שלום הרוש שליט"א בן ימנח; הצעיר הנערד מושי
בן גיטי; מרים (נתנאל) בת דינה; לרפואת הילדה
מנין אודיה בת אסתר שחר; לרפואת עופר בן חיה;
לרפואת ליאורה בת דבורה; לרפואת בצלאל בן
פייגא שידל; לרפואת עפרה חנה בת ציפורה; יפה
בת מרידה;

לרפואת החיילים שנפצעו בעזה ב- יז' באייר
התשפ"ה: דוד בן גאולה (אחיו של מקלוד
שיעורי הרב רוזנבלום שליט"א); דן בן
דורית; צבי דוד בן תמר; אליהו אליאב בן
חנית; ראם בן עדי לי; צור בן שרית חנה

לכל הפצועים והחולים בתוך כל שאר חולי עמ'
ישראל רפואה שלמה, אמן ואמן

זמני כניסת השבת וציאתה
שבת פרשת 'בהעלתך'
ה-תשפ"ה (2025 למניינם)
מבוסס על פי לוח:
"פאר מליון"

כניסת השבת	ציאת השבת	יציאת שבת (נמו רבנו חס)
19:11	20:28	21:18
19:29	20:31	21:15
19:22	20:33	21:20
19:29	20:29	21:15

זמנים הלכתיים נוספים לשבת זו
בעמוד 4 למטה.

1
עמוד

"הרימו מִכְשׁוֹל מִדֶּרֶךְ עַמִּי." (ישעיהו נז' \ יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
 * נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

שַׁבַּת פְּרָשָׁת: "בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּרֹת" הַפֶּטֶרֶת הַשַּׁבָּת: "רָפִי וְשִׁמְחֵי בֵּית צִיּוֹן" (סֵפֶר זְכַרְיָה, פֶּרֶק ב', פסוק יד')

שבת life כולל! "המְעַזְזִים"

מְעַזְזֵר לַשַּׁבָּת
 פְּרָשָׁת 'בְּהַעֲלֹתְךָ'
 מאת: הרב דוד ברנרמן שליט"א
 מוכא מְעַזְזֵר 'עֲרָכִים'.

"דָּבָר אֶל אֶהְרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּרֹת אֶל מוֹל פְּנֵי

הַמְנוּרָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנֵּרוֹת:"

סֵפֶר 'בְּמִדְבָּר', פְּרָשָׁת 'בְּהַעֲלֹתְךָ', פֶּרֶק ח', פסוק ב'

בפרשת בְּהַעֲלֹתְךָ העוסקת בהתנהלות עם ישראל במדבר, יש בה לא מעט
 תלונות. חלקם חיוביות וחלקם שליליות, כיצד נדע את ההבדל ביניהם?

פרשת "בְּהַעֲלֹתְךָ" מכילה בתוכה ניגודים רבים וחריפים, בקשות מול תלונות, שאיפות מול טרונות. קדושה מול תאוה. שכר מול עונש. בכללותה, מסמלת פרשה זו, את סיפור העליות והירידות של העם בכלל, ושל היהודי הבודד כפרט. מחד - אהרון הכהן מקבל הוראות אחרונות ל-"מַעֲשֵׂה הַמְנוּרָה" וסדר ההדלקה, הלויים מתקדשים לעבודתם, בני ישראל עושים בשנה השנייה לצאתם מארץ מצרים את הפסח במועדו, אלו שלא זכו להיות טהורים בזמן ההקדשה, זועקים מדוע נגרע חלקם. משה רבנו מצווה אותם להמתין עד לקבלת תשובה מהשי"ת לתשוקתם. ואכן, ניתנת להם האפשרות להקריב בשנית את קורבן הפסח. העם נע לפי מסע דגלים רב רושם מתוכנן ומדויק, על פי תנועת הענן ותרועת חצוצרות.

ומאידך העם מתלונן, מתאונן ורוטן, על לא דבר! בתגובה בוערת אש בעם. האספסוף שבעם מתאוה לתאוה, מתגעגע לסחורה, מתלונן על 'חינם' במצרים... משתוקקים לקישואים, לאבטיחים, לחציר, לבצלים ולשומים... ובכך מנסה האספסוף להסית את העם לתחתית הארציות. כעונש אנשים רבים מן העם מוכים ומתים. וצליל הסיום הצורם הוא פרשת "צִרְעַת מִרְיָם" בעקבות דיבור מרים עם אהרון הכהן על אחיהם משה רבנו. ניגודים חריפים אלו מזכירים לנו את פרשת "בְּרָאשִׁית" הפותחת בזוהר בריאת העולם, הדומם, הצומח והחי, בריאת אדם וחווה. שהותם בגן עדן ויופיו. אך בהמשך אנו נפגשים בחטא "עֵץ הַדַּעַת" ועונשו. רצח בין אחים. התדרדרות העולם אל עברי פי פחת. כל זה מלמד את התנהלות האדם בעולמו. חיי האדם אינם צועדים על מסלול חלק. כי אם על עליות וירידות.

בעיון מעמיק בתכני הפרשה ניתן לגלות כי קו אחד מחבר בין חלקיה המנוגדים של המעשים המובאים בפרשה, והוא: "הבעת חוסר שביעות רצון", אי השלמה עם המצב העכשווי. בין של יחיד ובין של ציבור. התאוננות אלו חלקם חיוביות וחלקם שליליות. יש המתאונן ברוח החיובית, מתוך רצון טוב וכנה, הוא מקבל את המענה הכוון לו. ויש את המתלונן השלילי שגם הוא מקבל את הראוי לו...

פרשת בהעלולך פותחת בפסוק: "דָּבָר אֶל אֶהְרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּרֹת" (במדבר ח' ב') רש"י במקום מבאר: "למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרון חנוכת הנשיאים, חלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנוכה, לא הוא ולא שבטו, אמר לו הקב"ה, חייך שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומיטיב את הנרות" דברי רש"י מבוססים על דברי מדרש רבה (ט"ו ו') אך שם יש תוספת לדברים: "אמר לו הקב"ה למשה, לך אמור לו לאהרן: אל תתיירא לגדולה מזו אתה מתוקן, לכך נאמר: "דָּבָר אֶל אֶהְרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּרֹת", הקרבנות כל זמן שביית המקדש קיים הם נוהגים, אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו, וכל הברכות שנתתי לך לברך את בני אינן בטלן לעולם".

יש להתבונן בפשר 'חלישות הדעת' של אהרון הכהן, מדוע חלשה דעתו של אהרון הכהן כאשר ראה שהנשיאים מקריבים את קרבנותיהם! הלא אהרן עסוק היה יומם ולילה בעבודת המקדש ובהקדבת קרבנות! וכי זקוק היה ל- 'עידוד' משמים: "שֶׁלַךְ גְּדוּלָה מִשְׁלָהֶם"? ובפרט אם מדייקים במילים: "לפי שכשראה אהרון הכהן את חנוכת הנשיאים", נראה שחלישות הדעת באה, לא מהידיעה שחלישות יקריבו את קורבנם, מלבד אהרון ושבט הלויים, אלא מה-'מראה' המיוחד של כל נשיא שבט המקריב את קורבנו, ורק אז נחמץ לבו על היעדרותו שלו ושבטו!?

הרמב"ן במקום מקשה על הנחמה שֶׁנֶחְמָו הקב"ה בהדלקת הנרות: "ולא נתברר לי למה נחמנו ב- "הדלקת הנרות", ולא נחמנו ב- "קטורת"- בקר וערב ששבחו בו הכתוב: "יִשְׁמְרוּ קִטְוָה בְּאֶפְדֶּךָ", ובכל הקרבנות, ובמנחת חביתין, ובעבודת יום הכפורים שאינה כשרה אלא בו! ונכנס לפני ולפנים, ושהוא קדוש השם, עומד בהיכלו לשרתו ולברך בשמו, ושבטו כל משרתי אלו קיננו. ועוד מה טעם לחלישות הדעת הזו, והלא קרבנו גדול משל נשיאים, שהקריב בימים ההם קרבנות הרבה כל ימי המלוכה".

מנסה הרמב"ן ליישב שהסיבה לצער של אהרון הכהן הוא: "ואם תאמר שהיו 'חובה' ונצטוו בהם, וחלשה דעתו על שלא הקריב 'נדבה' כמוהם לחנוכת המזבח..." כלומר, הסיבה לצער של אהרון היא העובדה שכל תפקידיו במשכן נובעים מציווי של השי"ת, ואילו מתנות הנשיאים למשכן היו מתוך התנדבות.

המשך המאמר בעמוד 3.

"הרימו מקשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

מזמור לזכרון
פרשת 'בהעלתך'
מאת: הרב דוד גרונרמן שליט"א
מוקדא מזמור 'ערכים'.

המצוררים

(המשך המאמר הפותח מעמוד 2)

דבר אחד ברור כשמש בצהרים, ששורש כאבו של אהרון הכהן נבע מהשתוקקותו לעבוד את בוראו בשלימות. וזאת מפני שידע אהרון הכהן שכל יהודי הגיע לעולם כדי למלא שליחות מסוימת. ואותה הוא אנו אמור למלאות בצורה מושלמת, ובהתאם לכך תפקידו אמור למלא את כל מציאותו. כאשר אדם ממלא את תפקידו עלי אדמות, תחושת אושר אדירה מציפה אותו. לעומת זאת, כאשר לא ניתן לאדם למלא את תפקידו האלוהי הרי זה כאילו נטלו ממנו חלק ממציאותו. כתוצאה מכך אדם עלול לחוש חלש וחסר אונים. אהרון הכהן קיבל תפקיד מוגדר – לעבוד את בורא העולם במשכן. הוא התמסר למילוי תפקידו וזה אכן מילא את כל מציאותו. כאשר ראה את האור הגדול שנבע מהקרבת קורבנות הנשיאים בחנוכת המזבח, שאל אהרון את עצמו מדוע הוא לא 'זכה' להיות ראוי בעבודת קודש זו? כי כל כולו היה מהות של השתוקקות ואכפתיות, למלא את חלקו בשלמות בעבודת השם. וע"כ ענהו הקב"ה: "שלך גדול משלהם", אי השתתפותו בקורבנות הנשיאים לא נבע מחסרונם. אלא להיפך הוא זכה למקום גבוה יותר. ומה שלא היה חלקו עם הנשיאים זאת מפני שהיה בדרגה יותר גבוהה מהם. כדרכו של אהרון הכהן התרחש מאורע דומה לפני כחמש מאות שנה, בקראקא שבפולין, הגה רבנו רבי משה איסרליש – ה- 'רמ"א' זי"ע לכתוב ספר הלכות בשם "דרכי משה", שיסכם ויאחד את כל דברי הפוסקים מזמן התלמוד ועד ימיו. בעיצומה של העבודה, הגיע לידו חיבורו המקביל של רבנו רבי יוסף קארו ה- 'בית יוסף' זי"ע. בהקדמת ספרו, מתאר הרמ"א את תחושתו הקשה למראה החיבור המקביל: "אז נבהלתי, שפועל הריק פעלתי". הרמ"א אף מכיר בכך שחיבורו של ה- 'בית יוסף' עדיף על שלו.

בסופו של דבר החליט הרמ"א לכתוב השלמות לחיבורו של ה- 'בית יוסף', ולהוסיף את הפסיקה האשכנזית החסרה. כאשר חיבר רבי יוסף קארו את ה- "שולחן ערוך", כתב הרמ"א הגהות על הספר, וכך יצא חיבור משותף של שני גדולי ישראל אלו, שהתקבל בכל תפוצות ישראל. נתבונן בתגובתו של הרמ"א – הוא לא כועס, ולא מנסה לפגוע בהפצת חיבורו של ה- 'בית יוסף', כפי שרגילים לעשות במקרים דומים. הוא חש רק כאב וחוסר אונים על העובדה שחשש שלא יוכל לממש את תכניתו, ולמלא את תפקידו בעולם.

אכפתיות זו באה לידו ביטוי בענין פסח שני, כפי הנאמר: "ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשת הפסח ביום ההוא, ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא, ויאמרו האנשים ההמה אליו אנחנו טמאים לנפש אדם למה נגרע לבלתי הקרב את קרבן ד' במעדו בתוך בני ישראל" (שם ט"ו).

מי הם היו אותם אנשים? מגלה לנו רבי עקיבא: "אותם אנשים מי היו... רבי עקיבא אומר, מישאל ואלצפן היו שהיו עוסקין בנדב ואביהוא". (סוכה כ"ה) כלומר, אותם אחים קדושים "מישאל ואלצפן" בני עוזיאל אשר נצטוו ע"י משה רבנו לטפל בקבורת נדב ואביהו כפי הנאמר: "ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עוזיאל דוד אהרן ויאמר אליהם קרבו שאין את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה". (ויקרא י"ד) הם אשר נטמאו בהוראה מפורשת של רבן של ישראל. למרות היותם פטורים מהשתתפות בקורבן פסח. כאב להם, היה אכפת להם על ההפסד באי נטילת חלק במצווה זו, רעיון זה מדויק מלשון הכתוב: "למה נגרע לבלתי הקרב את קרבן ד' במעדו בתוך בני ישראל". על טענה צודקת זו, ענה להם משה רבינו: "וואמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ד' לכם". מבאר רש"י: "עמדו ואשמעה" – פתלמיד המבטח לשמוע מפי רבו....". משה רבנו היה בטוח שיש תשובה מספקת שתעניק פיצוי לרגישותם. ואמנם כן, כפי שהיה מובטח, זכה לשמוע באותו מעמד מפי הקב"ה מצות הקרבת פסח שני, כפי שמפורש בהמשך הכתובים.

בהמשך הפרשה כאשר העם מתלונן וברוכה על אי מימוש תאוותיו, פונה בתביעה משה רבינו אל הקב"ה: "למה הרעת לעבדך ולמה לא מצאתי חן בעיניך לשום את משא כל העם הזה עלי... האנכי הריני את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האמו את הינק על האדמה אשר נשבעת לאבותי... לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבד ממני". (שם י"א) משה רבינו מתקשה לראות את העם ברעתו, ומבקש בענוותנותו לא להיות שלטון יחיד בעם, אלא לחלוק סמכויות בהנהגת העם. ובתשובה הקב"ה מסכים עמו, כפי הנאמר: "אספה לי שבעים איש מזקני ישראל... ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמי עליהם ונשאו אתך במשא העם....".

מיד לאחר האצלת רוח השם על שבעים הזקנים בהנהגת עם ישראל. נצפו "אלהם ומידם" נשארים במחנה מתנבאים. כשראם גרשום בן משה מתנבאים חשש שמא יש כאן פגיעה בכבוד אביו. הוא בא במרוצה לאביו בתלונה על מעשיהם. יהושע ששמע על כך, נסער מכבוד משה רבו וביקש: "אדני משה פלגם". אך משה רבינו מגיב בענוותנותו: "המקנא אתה לי ומי יתן כל עם ד' נביאים".

אך מנגד אנו מוצאים את האי שביעות רצון השלילית. כפי הנאמר: "ויהי העם כמתאננים רע באזני ה' וישמע ה' ויחר אפו ותבער בם אש ה' ותאכל בקצה המחנה". (שם י"א א') התורה לא מפרטת על מה נסובו התלונות ומה הציק לעם? רש"י מבאר: "ויהי העם כמתאננים – אין העם אלא רשעים! "כמתאננים" – אין "מתאננים" אלא לשון עליזה: מבקשים עלילה האיד לפרש מאחרי המקום!" כן מבאר הספורנו את כ"ף הדמיון במילה "כמתאננים" : "כ- מתאננים. על טורח הדרך, לא הייתה אצלם שום סיבה ראויה לזה שיתאוננו, אבל היו מתאננים בדבריהם לנסות".

מה פשר הדבר: "מבקשים עלילה ה- איד לפרש מאחרי המקום" !! התשובה היא פשוטה, "המקום" הכוונה להקב"ה, היה קשה להם הקרבה לקב"ה, חיי הניסים הגלויים תחת ענני כבוד, מן יורד משמים, בארה של מרים, וכו'. חיים הרוחניים אלו הכבידו עליהם, הם התגעגעו למצרים שטופת היצרים. חפשו הם להעכיר את האווירה, לקלקל את האחדות ששררה עד כה. זה היווה את התשתית לתלונות של המתאווים לאבטיחים והבצלים.

הווי אומר, כשאדם מיצר על כך שאינו בכלל העושים, ואינו שולל את האחרים, או מקנא בהם הרי זו אכפתיות מבורכת ורצויה. אך כאשר העם מתלונן כדי לפרש מהקב"ה ומתורתו. מתאוה לתאוה לשם תאוה. ומוסיף על כך טענות מופרכות ומגוחכות, זוהי אכפתיות שלילית, זו נרגנות. כאן הם נענשים מיד, כדי לא ליצור מורד לב בעם.

להבדיל, מרים הנביאה גם היא גילתה 'אכפתיות' שגויה, כפי הנאמר: "ה- רק אך במשה דבר ד' הלא גם בנו דבר" לטענתה משה רבנו קיבל על עצמו פרישות מיותרת. הקב"ה ענה לה: "לא כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא", משה רבנו הוא ברמה רוחנית גבוהה מהם ופרישותו הייתה מוצדקת. אך הביקורת עליו היא הייתה לא מוצדקת.

נמצאנו למדים: חובת האדם להיות להגיע אל פסגת השלמות. לגלות אכפתיות על מצבו ועל סביבתו. אך מנגד לדעת את תבונה הנדרשת מתי ביטוי לאי שביעות רצון מהמצב, נובעת מהטוב שבאדם ומתי להיפך.

עוד אבינו חי !!! שבת של שקט ושלום
עם ישראל חי !!!!! לכל בית ישראל, אמן! רוני ק.

יהי רצון שבע"ה שיחזרו במהרה כל השבויים וכל הנעדרים.
החלמה מהירה לכל הפצועים והחולים, ולכל חיילי ישראל, בריאות ושלמות גופם,
רוחם ונפשם.
ובריאות איתנה לכולנו - אמן!

לפניות בעניין העלון - ניתן לשלוח הודעה לכתובת הדוא"ל הבאה:

rk-pk@hotmail.com

עשו לנו לייק בדף שלנו בפייסבוק: תפארת יעקב ופרחה-עלון שבועי לשבת

קודש ולמועדי ישראל

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

תורת משה

דבר תורה לשבת פרשת 'בהעלתך'

מאת הרב משה בובי שליט"א

"ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל הפן עינינו:"

(ספר 'במדבר', פרשת 'בהעלתך', פרק יא', פסוק ו')

'חצי הכוס המלאה'

תזכיר הקדושים תקנו לנו לומר ברכות השחר, השבח, הנהניו... המצוות כדי ש'לעולם לא נשפח להודות על כל הטוב כשבמיוחד מקבלים אותו כמובן מאליהו כדי שלא מתלונן... להמחיש זאת נפתח בספור: באחד הימים שלח יהודי מכתב לרבי מליובאוויטש, במכתב כתב האיש על מצבו הפיזי הקשה, על הבריאות הקלוקלת, ואשר כל משך חייו לא ראה טוב. את סוף המכתב חתם בבקשה לברך אותו ואת זוגתו וילדיהם שיחיו. השיב לו הרבי במכתב: "במענה לאיש בו כותב על מצבו ואשר כל משך חייו לא ראה טוב, כנראה שאינו מרגיש בסתירה במכתבו עצמו. כי איש אשר בורא עולם הזמין לו את בת זוג וברכך בילדים, לאמר שלא ראה טוב מימיו? הרי הוא כפוי טובה במדה מבהילה. והרי מאות ואלפים מבני אדם מתפללים כל יום ויום להתברך בפרי בטן, והיו נותנים את כל אשר להם בשביל בן יחיד או בת יחידה, ועדין לא זכו לזה - ברכם השם יתברך בשאלות לבבם לטובה בקרוב. והוא אשר קבל ברכה זו, וכנראה מבלי תפלה יתרה על הדבר, אינו מכיר בעוון ובאשר אשר בהם, וכופל במכתבו בהאמור לעיל! ועוד מסים שאינו מאמין חס ושלום שיעזרו לו מלמעלה, כי נגזר חס ושלום שכל ימיו יהיו עניים ומרודים!

מובן שאין פונתי לומר שהפירנסה צריכה להיות בצמצום או מצב הבריאות בחלישות, אלא באתי לעורר, אשר אפשר שזהו הטעם לחלישות הבריאות ולהעדר הרחבה בפרנסה, כן שאינו מכיר כלל בברכת השם יתברך בענין עוד יותר עקרי מאשר שלמות בריאות והרחבת הפרנסה, והיא הברכה בבנים ובנות הולכים בדרך השם. וכשאין מכירים בטוב הנראה והנגלה הנתון מלמעלה, ובפרט כאשר חסר ההכרה היא באפן מבהיל כל כך עד שבאה לבטויים החריפים שבמכתבו, מהו הפלא, אם מלמעלה אין ממשיכים ברכה בשאר הענינים? תקנותי ששירותי אלה המעטות בכמות תספקנה להאיר עיני לראות את המצב כמו שהוא, וכשינתחיל לעבד את השם יתברך מתוך שמחה אמיתית ופנימית, בודאי תתווסף ברכת השם יתברך גם בהנוגע לבריאות ופרנסה, וכמובן מהפתיב בכמה מקומות ומהם בזהר ח"ב " קפ"ד ב' (אגרות קודש יב עמוד 270)

"ויהי העם כמתאננים רע באזני ה' וישמע ה' ויחר אפו ותבער בם אש ה' ותאכל בקצה המחנה" (במדבר יא', א) רשעי עם ישראל החלו להתאונן על הקב"ה, אין מתאננים אלא לשון עלילה, שחפשו עלילה לפרש מדרך ה', לאחר שראו את כמות המצוות שהם מצוים לקיים, וכן שמוזנותיהם תלויים בקיומן. בני ישראל קבלו טובות אין ספור מבורא עולם, ואולם בחרו לראות דוקא את מה שאין. אדם המתלונן בדרך כלל לא רואה את הטוב שיש לו, הוא מחפש את השלמות, ובזה הוא פוסח על מה שיש לו, מתלונן, מתאכזב, מטיח האשמות ומברח את עצמו מהאשר. אם תתבונן סביבך תראה כמה באמת יש לך, אולי לא הכל משלם, אבל הכל שלם בשבילך, מתאם לך. כשתבחר לראות את האור בחיך, תבחין איך החושך נעלם, שהרי מעט אור דוחה הרבה חשך. תלונות? לא חסר על מה להתלונן, אמר הרבי מליובאוויטש שבאמצעות תלונות אדם, ואי הכרת הטוב, האדם מחסיר מהשפע שאמור לקדש אליו, הוא פוגם בברכת שמים, ובכך מזיק הוא לעצמו. הסגלה לברכת שמים היא פחות להתלונן ויותר להודות.

משה בובי, רב ק"ק היכל יהונתן, גני אביב, לוד.

בברכת שבת שלום, לגאולת והצלחת עם ישראל כולו ברחמים, בשורות טובות לכולנו, אמן!

בהזמנות זו, נאחל לכבוד מורנו ורבנו- הרב משה בובי שליט"א, בבריאות איתנה לו ולכל בני משפחתו, שימשיך להרביץ שיעורי תורה, וימשיך בעבודת הקודש שלו בבית הכנסת ובקהילה עוד שנים רבות וטובות, אמן.
מערכת עלון תפארת יעקב ופרחה, בשם ועד ומתפללי בית הכנסת הספרדי "היכל יהונתן", גני אביב, לוד.

הזמנים (על פי לוח: "פאר הלוח") לפי תאריך קריאת !!!

זמני השבת פרשת 'בהעלתך' - על פי לוח "פאר הלוח"	ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר שבע
שקיעה ליל שבת (שישי בערב)	19:51	19:49	19:52	19:49
צאת הכוכבים ליל שבת (שישי בערב)	20:07	20:05	20:09	20:05
עלות השחר שבת בבוקר	04:01	04:07	04:01	04:07
זמן נץ החמה (זריחה) שבת בבוקר	05:33	05:38	05:34	05:41
סוף זמן קריאת שמע של שחרית בבוקר שבת - מגן אברהם (מג"א)	08:20	08:24	08:21	08:24
סוף זמן קריאת שמע של שחרית בבוקר שבת - הגאון רבי אליהו (גר"א)	09:03	09:07	09:04	09:07
סוף זמן תפילת עמידה של שחרית שבת בבוקר	10:15	10:18	10:16	10:18
חצות יוסלילה שבת	12:39	12:41	12:40	12:41
זמן מנחה גדולה	13:09	13:11	13:10	13:11
שקיעה במוצאי השבת	19:51	19:49	19:53	19:49
צאת הכוכבים במוצאי שבת (לתשומת לב: לא מדובר בזמן צאת השבת!)	20:08	20:06	20:09	20:06

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

דַּת מִצְרָאִי תַּל אֲבִיב ע"ש סוראסקי ופֶּקֶד כָּבֹד

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!!

שַׁבַּת פְּרִשֶׁת 'בְּהַעֲלֹתָךְ' - טֶכְנֹלֹוגִית זְהוּי פָּנִים

טכנולוגיה לזיהוי פנים היא
טכנולוגיה ביומטרית המאפשרת
זיהוי הניתן למדידה ממוחשבת,
בעזרת מיפוי ומדידה של המרחק
בין העיניים, מרחק בין המצח
והסנטר, מבנה האף והסנטר וכיוצא
באלה נתונים מדידים, שמסתכמים
לבסוף לביטוי מתמטי חד-חד ערכי.

בפרשת בהעלתך מסתיימות ההכנות של בני ישראל לקראת היציאה למסע במדבר אל עבר ארץ ישראל. באמצע הפרשה יש צמד פסוקים המוקף משני צדדיו באותיות נוי'ן הפוכות, "וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוֹמָה ד' וַיַּפְצוּ אִיבֵיךָ וַיִּנְסוּ מִשְׁנֵאִיךָ מִפְּנֶיךָ. וַיִּבְחַח יֹאמֶר שׁוּבָה ד' רַבּוֹת אֲלֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר י"א, ל"ה-ל"ו). בדורות התנאים התגלעה מחלוקת על משמעותן המדויקת של נוי'ן אלו. ר' שמעון בן גמליאל טוען שפרשת "וַיְהִי בִּנְסֹעַ" הובאה לכאן כדי להפריד בין הפסוק שלפניה לבין הפסוק שאחריה, "וַיְהִי הָעַם כְּמִתְאַנְנִים רַע בְּאַזְנֵי ד'", שהוא פתיחה לפרשת פורענות מפורשת.

מהי בעצם הפורענות? הגמרא פירשה את המילים "וַיִּנְסֻעוּ מִיָּהָר ד'" – שסרו מאחרי ד'. הרב יואל בן נון ביאר שבעוד בתיאור האידיאלי של נסיעת ישראל במדבר (בפרק י') מתואר כי בני ישראל נוסעים בעקבות הענן והארון נוסע במרכז המחנה. בניגוד בולט לכך, בתיאור המסע בפועל אנו למדים כי ארון ברית ד' נוסע לפני המחנה ואילו הענן פרוש מעליהם. התהפך סדר הנסיעה, במקום שהענן יוליך את המחנה לארץ כנען, הוא עבר להגן עליהם ממעל. כך הפך המסע החגיגי, הטקסי והמכובד מהר סיני למסע מלחמה, שאת הדיו אנו שומעים בפרשת "וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֶץ", "קומה ד' ויפצו אויביך וינסו משנאיך מפניך". לקח גדול אומר הרב יואל לדורנו ניתן ללמוד מפרשה זו. לעיתים האידיאלים הגדולים מתנפצים אל סלעי המציאות, ואף על פי כן - הם יישארו במקומם לנצח ויילמדו לדורות.

בעל הכלי יקר הבחין כי בציווי לצאת לכיוונה של ארץ ישראל נאמר, "פָּנוּ וְסִעוּ לָכֵם וּבֹאוּ הָרָה הָאֲמֹרִי וְאֶל־פְּלִשְׁכֵּנֵינוּ...". ואילו הם נסעו "וַיִּנְסֻעוּ מִיָּהָר ד'", אך לא נאמר 'פָּנוּ' לדבריו "...זו תוכחה ראשונה על שהאנשים שנאו את הארץ ונתישבו בהר זה ישיבה של קבע ולא פנו פניהם אל הארץ מקום מיוחד לקיום המצות...". כי אני אמרתי פנו וסעו שכשתלכו מן הר חורב מקום שלמדתם עליו תורה תפנו פניהם אל הארץ מקום שמירת התורה כי לא המדרש עיקר אלא המעשה. ואתם בלכתכם מחורב רוח אחרת הייתה עמכם ליסע ממקום מיוחד לתלמוד תורה ואל מקום שמירת המצות לא פניתם פניהם ובמדרכם אתם עומדים לשנוא את הארץ, רק לאחר שילוח המרגלים התחרטו ושוב מדרכם הרעה, שם נאמר "וַיִּנְסֻעוּ וַיִּפְּצוּ", מעט מידי ומאוחר מידי.

ההלכה היהודית מקפידה בעניין הנישואין. לכן אישה שיש ספק אם בעלה חי או מת, אינה מותרת להינשא, משום שעדיין היא בחזקת אשת איש, והרי היא עגונה, עד שיוודע בוודאות שמת בעלה. ההלכה קבעה כללים מקלים כדי להתירה מכבלי עגונות כמובא ברמב"ם "...שלא הקפידה תורה על העדת שני עדים בשאר משפטי העדות אלא בדבר שאין אתה יכול לעמוד על בוריו... אבל דבר שאפשר לעמוד על בוריו שלא מפי העד הזה... לא הקפידה תורה עליו, שדבר רחוק הוא שהעיד בו העד בשקר, לפיכך הקלו חכמים בדבר זה... כדי שלא תשארונה בנות ישראל עגונות" (נשים, פ"ג הכ"ט). פתרון בעיית העגונה אינו פשוט, במיוחד לאור העובדה שיש להגיע לחקר האמת על פי הכללים המוכרים של דיני ראיות. במסכת יבמות, ששני הפרקים האחרונים שבה עוסקים בדיני עגונות, חכמינו חיפשו דרכים להתרת העגונות, וקבעו את הכלל, "משום עיגונא אקילו [=עיון הקלן] בה רבנן (יבמות, פ"ח ע"א). המשנה קובעת, "אין מעידים [=שהאיש מת] אלא על פרצוף פנים עם החוטם, אף על פי שיש סימנים בגופו ובכליו. אין מעידים אלא עד שתצא נפשו, ואפילו ראהו מגויד [=מנותח] וצלוו והחיה אוכלת בו. אין מעידים עליו אלא עד שלושה ימים. רבי יהודה בן בבא אומר, לא כל האדם ולא כל המקום ולא כל השעות שווין" (שם, פט"ז מ"ג). זיהוי האדם המת חייב להיות על פי פרצופו עם החוטם, פרצוף כולל לחיים ומצח, שאר אברי הפנים אינם נדרשים בזיהוי. ההלכה קובעת כי זיהוי על פי טביעת עין נחשב לזיהוי מוחלט, מדובר במבט כולל על האדם שהמעיד הכיר לפני מותו, ובתנאי שהכיר. במלחמת יום הכיפורים נידונה השאלה האם ניתן להתיר את עגונות המלחמה על סמך צילום הנפטר כשלא הייתה למתעד היכרות קודמת. האם ייחשב הדבר כטביעות עין ועל פיה להתיר את האישה? הרב עובדיה הכרעי שכן "שהשוואת תמונות ודימויים עדיפי (עדיפים) מסימנים רגילים, והווה ליה כסימנים מובהקים ביותר שסומכים עליהם בהיתר עגונה..." (שו"ת יביע אומר, ח"ו אהע"ז סי' ג', י"ז-כ'), ומה אם אין עד שראה את פני המת או שלא נמצאה גופה? כאן הכרעי הרב עובדיה בהתייחסו להיתר עגונות מגדלי התאומים שאם היה נשאר הבעל בחיים לבטח היו יודעים על כך "וכל שכן בזמננו בהתפתחות העצומה של כלי התקשורת הטלפון והאלחוט והמברקה עיתונים רדיו וטלוויזיה, אשר 'בְּכָל הָאָרֶץ יֵצֵא קוֹם וּבִקְצֵה תֵּבֵל מְלִיָּה', וכמו כן רבו המטוסים הטסים מסוף העולם ועד סופו יום יום חֲדָשִׁים לְבָקָרִים" (שו"ת יביע אומר, אהע"ז ח"ט סי' ג' ס"ק ט').

בברכת שבת שלום, בשורות טובות, ובריאות איתנה לכולנו, הרב אברהם רזניקוב שליט"א.

הארות והערות, בעניין מדור זה בלבד, יתקבלו בברכה לכתובת הדוא"ל של כבוד הרב: avire30@gmail.com - האתר של כבוד הרב: <http://resnikov.co.il>

"הרימו מִקְשׁוֹל מִדֶּרֶךְ עַמִּי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
 * נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

סימן ח' - מהלכות ציצית - סדר עטיפת הציצית מתוך ה- 'ילקוט יוסף' לרבנו מרן הרה"ג יצחק יוסף שליט"א

- א.** מצות עשה מן התורה שמי שיש לו בגד צמר או בגד פשתים שיש בו ארבע כנפות, ורוצה ללבושו, צריך להטיל בו ציציות בד' הכנפות. והזהיר במצות ציצית זוכה ורואה פני שכינה. ושקולה מצות ציצית כנגד כל המצוות כולן, שנאמר "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם". [ילקוט יוסף ספר על הלכות ציצית, סימן ח' הערה א', עמוד א'].
- ב.** כל הלובש בגד שהוא חייב בציצית ולא הטיל בו ציצית, ביטל מצות ציצית. ואמרו בגמרא כל מי שאין לו ציצית בבגדו עובר בחמשה עשין, ופירש רש"י, שהן: ועשו, ונתנו, והיה, וראיתם, וגדלים תעשה לך. ואם הוא של שאר מינין, ביטל מצוה מדרבנן. [ילקוט יוסף ספר על הלכות ציצית, מהדורת תשס"ד, עמוד ב'. ובמהדורת תשס"ו עמוד ד'].
- ג.** יש להזהר שבזמן שקורא קריאת שמע ומתפלל שחרית יהיה עם ציצית. וראוי שזה יהיה טלית גדול, ולא יסמוך על הטלית קטן. ומכל מקום אם אין לו טלית גדול, ואם יתעכב עד שישגי טלית גדול, יש חשש שיעבור זמן תפלה, או שיפסיד תפלה בצבור, יתפלל בלי טלית גדול, ויסמוך על מה שלובש טלית קטן העשוי כהוגן, וכשיעור, ואל יתעכב יותר. ואף על פי כן ראוי ללבוש טלית גדול, מפני שפעמים והטלית קטן אין בו כשיעור, ואין יוצאים בו ידי חובת המצוה. ועוד טעמים. [שאר"י ח"א עמ' צג. ילקו"י ציצית, מהדורת תשס"ד, עמ' יב. ושם עמ' יז, המקור לביטול טלית גדול. ועוד שם עמ' יג, דמצות ציצית אינה מצוה חיובית אלא קיומית. ועוד שם עמ' יד, הקורא ק"ש בלא טלית אם נחשב כמעיד עדות שקר בעצמו].
- ד.** טוב שלא להסיר את הטלית מעליו עד אחר אמירת "עלינו לשבח". ומכל מקום מי שממהר למקום עבודתו וכדומה, ראוי להסיר מעליו הטלית קודם עלינו לשבח. [ראה להלן סימן כד]. ואין להסיר את הטלית כי אם לאחר חליצת התפילין. [ילקו"י על הלכות ציצית מהדורת תשס"ד עמוד יט. ובמהדורת תשס"ו עמוד יד. שאר"י יוסף ח"א עמוד צד].
- ה.** טוב ונכון שלא להסיר את הטלית קטן מעליו גם בעת השינה. וכן מנהגינו. ומכל מקום אם החוס כבד וקשה לישן עם טלית קטן, ראוי להסירו קודם השינה. וגם בזה אם יכול להחמיר על עצמו תבא עליו ברכה. [ילקו"י על הלכות ציצית מהדורת תשס"ד עמ' כ. ובמהדורת תשס"ו עמ' טו. שאר"י יוסף ח"א עמ' צד. ושם הערה א' יש איסור בל תוסיף בלבישת טלית בלילה].
- ו.** הן בטליתו בלילה אין צריך לברך עליו בבוקר, ויכוין בברכת הטלית גדול לפטור הטלית קטן. ואין צריך למשמש בטלית קטן בעת שמכוין עליו לפטור. ואם פשט את הטלית קטן בלילה קודם השינה, ולובשו בבוקר, אף שמעיקר הדין ראוי לברך עליו, רבים נהגו לפוטרו בברכה על הטלית גדול, כמו שיבאר להלן סימן טז. [ילקו"י על הלכות ציצית מהדורת תשס"ד עמוד כג. ובמהדורת תשס"ו עמוד טז. ושאר"י ח"א עמ' צו].
- ז.** יכוין בהתעטפו שצונו הקדוש ברוך הוא להתעטף בציצית כדי שזכור את כל מצותיו לעשותם. ואם לא כיוון כך, יש לחוש משום מה שנאמר ותהי יראתם אותי מצות אנשים מלומדה. [ונחלקו הפוסקים אם לא כיון אם יצא ידי חובת המצוה או לא]. [ילקו"י על הלכות ציצית מהדורת תשס"ד עמוד כה. ובמהדורת תשס"ו עמוד יח. ושאר"י ח"א עמוד צה].
- ח.** בדיעבד מי שכיון רק לקיים את המצוה בלבד, יצא. וגם אם לא כיון כלל לשם מצוה, יש אומרים שאם מוכח שלובש הטלית לשם מצוה יצא ידי חובת המצוה, ועל כל פנים יכוין כך כשיזכר, אף בעודו לבוש. [ילקו"י ציצית עמוד כו, ושאר"י ח"א עמוד צט].
- ט.** יש נוהגים לומר "לשם יחוד" לפני הברכה וההתעטפות בציצית, כדי לכוין לצאת ידי חובת המצוה. ויש המסתפקים בברכה שדי בה כדי לעורר לכוין לשם מצוה. ואם אמירת הלשם יחוד מעוררת אותו לשים לב ולכוין לשם מצוה, נכון מאד לומר לשם יחוד קודם ההתעטפות בציצית. [ובלבד שלא יפסיד על ידי כך תפלה בצבור]. [ילקו"י על הלכות ציצית מהדורת תשס"ד עמוד כז, ובמהדורת תשס"ו עמוד כ'. ושאר"י ח"א עמוד ק'].
 טוב לומר בנוסח הלשם יחוד שאומר קודם ההתעטפות בציצית, שציונו הקב"ה להתעטף בציצית כדי שזכור את כל מצותיו לעשותם. [ילקו"י ציצית עמ' לא. ושאר"י ח"א עמ' קא].
- י.** אמרו חז"ל ההוגה את השם באותיותיו אין לו חלק לעולם הבא. ואף ההוגה שם ה' במילוי אותיותיו, דהיינו שאומר כל אות בפני עצמה, הרי הוא בכלל הוגה את השם באותיותיו. ולכן בנוסח "לשם יחוד" צריך לומר, ליחאד שם יו"ד ק"י בוא"ו ק"י. ולא להזכיר ח"ו שם הוי"ה. [ילקו"י על ה' ציצית עמ' לב. ובמהדורת תשס"ו עמ' כג. ושאר"י ח"א עמ' קב].
- יב.** מי שנמצא במקום מטונף, לאונסו, שאסור לו לברך שום ברכה כלל, מותר לו ללבוש ציצית בלא ברכה, אחר שאי אפשר שיקיים המצוה באופן אחר. [ילקו"י שם. ושאר"י ח"א עמ' קג].
- יג.** נוסח הברכה על הטלית "אשר קדשנו במצותיו וצונו להתעטף בציצית". [ולענין טלית קטן ראה להלן סימן טז]. [ילקו"י הלכות ציצית, עמוד לד. ושאר"י עמ' קד. ושם בדין ברכה לאחר העיסוף].
- יד.** אם טעה ובירך על טלית גדול "על מצות ציצית", או "להתלבש בציצית", וכיוצא, יצא. [ילקו"י ציצית מהדורת תשס"ד, עמוד לח. ובמהדורת תשס"ו עמ' כז. ושאר"י ח"א עמוד קו].
- טו.** מנהגינו לומר להתעטף בציצית, בניקוד שוא תחת הבי"ת, ולא בפת"ח. ואם טעה ובירך להתעטף בציצית בניקוד פת"ח תחת הבי"ת, יצא, ואין צריך לחזור ולברך. [ילקו"י ספר על הלכות ציצית מהדורת תשס"ד, עמוד לו. ובמהדורת תשס"ו עמוד כח. שאר"י יוסף ח"א עמוד קז].
- טז.** יש לברך להתעטף בציצית מעומד. וגם העטיפה בטלית צריכה להיות מעומד. [ילקו"י ציצית מהדורת תשס"ד עמוד מ'. ושאר"י ח"א עמ' קז. ושם עמ' קח אם ברכה על הטלית הוי ברכת הנהנין].
- יז.** מי שעבר ובירך על הטלית בישיבה, יצא, ואף אם התעטף בציצית בישיבה, בדיעבד יצא. [ילקוט יוסף הלכות ציצית מהדורת תשס"ד, עמוד מג. ובמהדורת תשס"ו עמ' לא. ושאר"י ח"א עמ' קי].
- יח.** לפיכך חולה או זקן שקשה להם לעמוד, יכולים לברך ולהתעטף מיושב, דשעת הדחק כדיעבד דמי. [ילקו"י ספר על הלכות ציצית, מהדורת תשס"ד, עמוד מה. ושאר"י ח"א עמוד קי].
- יט.** יברך קודם הלבשה בשעה שכבר אוזו בידו את הטלית, ולא בעת שהטלית עדיין מקופלת, שכל המצוות מברך עליהם עובר לעשייתן. [ילקו"י על הלכות ציצית עמוד מה. ושאר"י ח"א עמוד קיא. ושם בהערה באורך בענין ברכה על הדלקת נר של שבת אחר ההדלקה, דאף שזו מצוה נמשכת, כיון שנוסח הברכה נתקן בלשון להדליק, אין לברך אחר ההדלקה. ולא דמי למוזזה. ועוד שם, אם ברכת האירוסין הויא ברכת המצוות או ברכת השבח. ואם בעינן בברכות השבח עובר לעשייתן. ועוד שם, שאין לעשות יחוד מיד אחר החופה, ובדין ברכה על מצות צדקה. וצדקה בלילה, וברכת אירוסין בחרש].
- כ.** ראוי שלא להתעסק בשעת הברכה עם הטלית, כגון להוציאו ולהכינו לעיטוף, אלא יעשה כל זה קודם הברכה. ומיד אחר הברכה יתעטף בציצית. [ואמנם מעיקר הדין אין בזה איסור]. [ילקו"י על הלכות ציצית מהדורת תשס"ד עמ' סח. ובמהדורת תשס"ו עמוד מט].

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

מגיש באדיבות
הרב נחמיה וילהלם,
נצי"ח חב"ד
בעיר בנגקוק, תאילנד.

ממתק לשבת פרשת 'בהעלתך' - תשפ"ה להדליק את הנשמה

בס"ד

יחיאל הוא בחור שהגיע מבית חרדי בארה"ב, ועם השנים קצת התרחק, ואפילו פתח קצת טראומות - במיוחד מסעודות השבת.

כשהגיע לתאילנד ובא לבקר בבית חב"ד, השתדלנו לחבק אותו ולקבל אותו כמו שהוא. הזמנתי את יחיאל לשבת, והוא הגיע, אבל מיד כשהגענו לקדוש - פתאום שמתי לב שיחיאל נעלם. ככה, במשך כמה שבתות - כל פעם הוא מגיע, יושב קרוב אלי, אבל איך שמגיע הקדוש - הוא פשוט בורח. ואז, שבת אחת - הוא לא הגיע בכלל.

בשעה 11 בלילה, כבר אחרי הסעודה, אנו יושבים בענן שבת בבית - ופתאום אני רואה את יחיאל עומד בפניסה. מיד קמתי, סמנתי לו לבוא, הושבתי אותו לידי, ואשתי הביאה לו יין וחלות - שישב, יעשה קדוש, ויסעד סעודת שבת. בסיום הערב, אחרי שכלם כבר הלכו, יחיאל נשאר ואמר לי:

"אני רוצה לספר לך שאחת הטראומות הגדולות שלי הייתה סעודת השבת. אבא שלי היה שר זמירות במשך שנים - ואני לא סבלתי את זה. ולכן, כל פעם שהגעתי לקדוש - משהו בתוכי פשוט לא נתן לי להשאר, וברחתי.

היום נרדמתי בערב שבת, וכשהתעוררתי - התעורר בי שוב געגוע. אמרתי לעצמי: בטוח כבר יושבים בענן שבת וסימו כבר את הסעודה, אז אין לי מה ללכת. ואז החלטתי - שאלו ואעמד ליד הדלת. אם הרב יראה אותי - אכנס. ואם לא - אלו מיד. הגעתי, וברגע שהגעתי - מיד הזמנת אותי, ונתת לי הרגשה כל כך טובה, שאני מרגיש שזה רפא לי את הפאב הכי עמוק. מאז, יחיאל התחיל לבוא כל שבת, ועם הזמן - גם חזר לשמור שבת. ובי"ה כיום - הוא בעצמו עוזר לאחרים שהיו במצב דומה לשלו.

בפרשת השבוע אנו קוראים על הדלקת הנרות בבית המקדש, והרבי מלמד אותנו - שמהדלקת הנרות בבית המקדש אפשר ללמד איך להדליק את הנשמה של עוד יהודי.

דבר ראשון - צריכים לזכר שיש שבועה נרות, כמו שבע המדות שבנפש: חסד, גבורה וכו'. וגם בעם ישראל - יש יהודים שנוטים יותר לקו החסד, ויש שנוטים יותר לקו הגבורה. והתורה מלמדת אותנו - שכל הדרכים נכונות, ובלבד שהמכנה המשותף הוא: להאיר את אור התורה.

דבר שני - את הנרות מדליק אהרן הכהן, שדרכו היא "אוהב שלום ורודף שלום". וזה מלמד אותנו שכשאנו רוצים לקרב יהודי - זה צריך להעשות מתוך אהבה, חבה, ומתוך התעניינות אמיתית במצבו. דבר שלישי - כשמקרבים יהודי, צריכים לדעת להיות "מקורבן לתורה", ולא את התורה אליהם. לקרב באהבה - אבל בלי לותר על ההלכה, ובלי לטשטש את הגבולות הברורים. דבר רביעי - הדלקת המנורה צריכה להיות "עד שתהא שלהבת עולה מאליה". כשמקרבים יהודי - צריכים ללוות אותו ולדאג לו, עד למצב שבו הוא כבר לא יצטרך עזרה, אלא יהיה בעצמו דגמה ונר - להאיר לאחרים.

יהי רצון שנלמד לקרב אחד את השני באהבה, להאיר אחד לשני את הדרך, וללמד להיות מפרים - דוקא מתוך השני והמיחד שיש בכל אחד. ובעזרת ה' - נזכה להאיר את העולם ולהביא אותו לגאולה אמיתית ושלמה, בקרוב ממש.

שבת שלום,

שבת של שקט ובטחון לכל בית ישראל!

הרב נחמיה וילהלם,

בית חב"ד בנגקוק תאילנד.

"הרימו מקשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' \ יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

"האור של הפרשה" - מתורת רבנו חיים בן עשר הקדוש וצוקללה"ה. הרב משה בובי שליט"א - רב בית הכנסת הספרדי "היכל יהונתן" - גני אביב, לוד.

☆ אחים יקרים ואהובים, שבת שלום ומברך ☆

"בַּכַּח הַתּוֹרָה וַתִּפְּלָה, אֶפְשָׁר לְשַׁבֵּר וּלְנַפֵּץ אֶת כָּל כּוֹחוֹת הָרַע שֶׁבָּאֲדָם"

בְּפָרְשֵׁתֵנוּ נֵאמַר

"וַיְהִי בְּנִסְעֵ הָאָרֶן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ה' וַיִּפְּצוּ אֵיבֶיךָ וַיִּנָּסוּ מִשְׁנֵאִיךָ מִפְּנֶיךָ:"

ספר 'במדבר', פרשת 'בהעלתך', פרק ה', פסוק ו'

ומפרש רבנו האור החיים הקדוש כי מטרת המסעות של עם ישראל היזה לבקר ניצוצות הקדשה השבויים על ידי כוחות הטמאה שבמדבר, שעל ידי המסע הם משתברים ונפוצים, וזה הרמז ויפוצו איבך.

הניחות הלכתיות לשבת קודש

- יש להישמע באופן מוחלט לכל הוראות המלצות פיקוד העורף כאשור-ההוראה היא להסתגר בבית אין ליצא כלל מהבית גם לא לחפילה.
- יש להתפלל אך ורק בבתי כנסת שיש בהם או בקרבנות מרחבים מוגנים זקנים וחולים שהליכתם איטית יתפללו בביתם
- מי שיש לו נשק ברשות (מצוה שישא אחז את הנשק גם בשבת)
- אם נשמעה אזעקה באמצע תפלת העמידה יש ללכת בשתיקה למרחב המוגן ולאחרי כ' לחזור ולהתפלל מתחילת עמידה
- להשתדל בכל בית כנסת שיהיה לפחות אדם אחד חשופ
- כל בית כנסת יש להניח מערב שבת מכשיר טלפון שיהיה זמין בשעת הצורך ניתן להחזיק טלפון על מצב רעטו בכיס
- צריך להשאיר רדיו פועל על גל שקט כדי להעדרן בהתראות פול פיקוד העורף

ויהי רצון שלא יושעו עוד שוד ושבר בגלגל, ויפיק ישיבה ושמחה ואין מוריד, וכל לציון עוול כסדרה כיסוד אמן. בברכת שבת שלום

כמו כן, כוחות הרע שמפתים האדם לחטוא והם משניאים את דרך ה' בלבנות בני אדם, מסתלקים ובורחים ונסים באמצעות כוחות הקדשה, והוא הרמז ויננסו משנאיך מפניך, והכל בלח הארון שבו היו שני לוחות הברית, המסמל את הכח של התורה הקדושה.

אולם בנוסף, צריך לזה תפלה שיהיה לנו את הכוח להלחם, וכפי שמשה רבנו התפלל ויהי בנסע הארץ שאכן יהיה לבני ישראל, כח רב ועצום לסלק את כל הקלפות והטמאות.

נמצאנו למדים: כדי להנצל מפתויי היצר, שני דברים עלינו לעשות.

- להתחזק בתורה.
- להתפלל ל- ה'.

**שבת שלום,
בשורות טובות לכל בית ישראל,
משה בובי רב ק"ק היכל יהונתן,
גני אביב, לוד.**

"הרימו מכשול מדרד עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!

הפסוק של רבי יהונתן אמדדי שליט"א

רב בית הכנסת "יוסף חיים" - אור יהודה

מי הוא גם כהן וגם שר בעולם הבא?

"ויעש כן אהרן אל מול פני המנוחה העלה ירתיה כאשר צוה ה' את משה:"

(ספר 'במדבר', פרשת 'בהעלתך', פרק ח', פסוק ג')

שלוש עליכם.

השבוע ציננו את יום ההולדה של מורנו ורבנו הרב כמס עגיב זצ"ל רבה הראשי של אור יהודה. נאמר חדוש משמו על הפרשה מספרו 'כמוס עמדי'.

כתב בפסוק 'בהעלתך את הנרת אל מול פני המנוחה יאירו שבעת הנרות ויעש כן אהרן אל מול פני המנוחה העלה ירתיה כאשר צוה ה' את משה'. כתב רש"י 'ויעש כן אהרן' - 'מלמד שבחו שלא שנה'. שואל הרב כמס עגיב זצ"ל: הלא ידוע שבמנוחה היו שבעה קנים אחד באמצע שנקרא מנוחה, ומהמנוחה שהיא הקנה האמצעי יוצאים שלושה קנים מצד ימין ושלושה קנים מצד שמאל. ואם כן היה יותר נכון לומר אל מול פני המנוחה יאירו ששת הנרות, כי ששת הקנים פונים אל מול פני המנוחה ולא שבעת הנרות?

ועוד קשה, מה הכונה ברש"י 'מלמד שבחו שלא שנה', הלא גם אנו נצטוו להניח תפלין, ובמשך עשרות בשנים ברוך ה' אנו מניחים תפלין, שומרים שבת, גם אנו לא משנים, אז מה כל כך שבחו של אהרן הכהן שלא שנה? אלא החדוש הוא על פי הגמרא (תענית ה.) שכותבת על הפסוק 'ירושלם הבנויה בעיר שחברה לה יחדיו' שפשם שיש ירושלים של מטה בעולם הזה, כך יש ירושלים של מעלה בעולם הבא. וכשם שיש כאן בעולם הזה 'בית מקדש' כך בעולם הבא יש 'בית מקדש'. וכמו שיש כאן כהן גדול שמדליק את המנוחה בעולם הזה, כך יש כהן גדול בעולם הבא שמדליק את המנוחה ומי הוא הכהן הגדול? - 'מיכאל הכהן הגדול שר ואפוסרופוס של ישראל'. כמו שמוכח בגמרא (מנחות קי.) 'אמר רב גדל אמר רב זה מזבח בני ומיכאל שר הגדול עומד ומקריב עליו קרבן'. וכתבו תוספות, 'מדורות חלוקין (מה מקריב מיכאל) יש מי שאומר נשמותיהן של צדיקים, ויש מי שאומר כבשים של אש'.

"כי היום ה' נראה אליכם" (ויקרא ט, ד) 'נראה' אותיות 'אהרן'. 'אליכם' אותיות 'מיכאל' - זה נאמר בבגדו בית המקדש - ש- 'אהרן' הוא כנגד 'מיכאל'.

אם כן זה מה שבא הפסוק ללמדנו 'אל מול פני המנוחה' - של מעלה. 'יאירו שבעת הנרות' - של מטה. וגם נבין 'שבחו של אהרן שלא שנה' הינו שאהרן הכהן הדליק בדיק כפי שהדליק בשמים מיכאל הכהן הגדול. הסבר נוסף מה שכתב רש"י 'מלמד שבחו שלא שנה' - שתמיד בכל יום אהרן הכהן היה מדליק את המנוחה באותה התלבה של הפעם הראשונה. אנו מניחים תפלין בכל יום, אבל זאת לא אותה התלבה כמו שהנחנו בפעם הראשונה בבר המצוה. אבל אהרן הכהן - כל פעם מחדש הדליק את המנוחה באותה התלבה ושמחה, כשם שהדליק בפעם הראשונה.

עוד יבאר על פי מעשה שהיה עם רבי לוי יצחק מברדיצ'ב שפעם אחת רצה להדליק את החנכה אבל מרב התלבה וחרדת קודש כשהוא בא להדליק את הנרות השמן נשפך כי הוא כלו היה רועד מרב התלבה של קדשה ואז הוא הסביר שאצל אהרן הכהן למרות כל ההתלבה הוא לא שנה והדליק את המנוחה כמו שצריך ולא שפך את השמן.

יזכנו ה' יתברך שידליק את המנוחה של בית המקדש השלישי שיבנה בקרוב בשמחה ובטוב לבב אמן כן יהי רצון.

בברכת ברוכים תהיו, בשורות טובות,
שבת שלום, בריאות, אשר ונחת,
הרב יהונתן אמדדי שליט"א

הרשות השנייה: תדרי גל שקט יפעלו בשבת בטלוויזיה וברדיו

בשל המצב הביטחוני תפעיל הרשות השנייה תדרי גל שקט ובמקרה של אזעקה יושמעו בתדרים אלו קריאה להיכנס למרחב המוגן.

לאור המצב הביטחוני הנמשך, הרשות השנייה מעדכנת על תדרי הגל השקט שיפעלו במהלך השבת. התדרים יועברו בערוצי עידן + וברדיו עבור ציבור שומרי המסורת והציבור החרדי. במקרה של אזעקה היא תשמע בתדרים אלו בערים ובישובים הנקראים להיכנס למרחב המוגן.

התדרים יפעלו במערכת עידן + בטלוויזיה וברדיו. להלן רשימת ערוצים והתדרים השקטים:

כאן מורשת של תאגיד השידור הישראלי - ארצי

רדיו קול חי + קול חי מיוזק - יפעל באזורים: מרכז, גוש דן וירושלים.

רדיו קול ברמה - יפעל באזורים: מרכז, גוש דן וירושלים.

תדרי הגל השקט ברדיו:

רדיו קול ברמה: 107.6 FM, 92.1 FM, 104.3 FM, 105.7 FM

רדיו קול חי: 102.5 FM, 92.8 FM, 93 FM

רדיו דרום: 101.5 FM

מורשת: 90.5 FM, 92.5 FM, 90.8 FM

ויהי רצון שלא תצא תקלה תחת ידנו, ושלא נזקק לתדרי החרום הללו.

לפניות בעניין העלון: ניתן לשלוח הודעה לכתובת הדוא"ל הבאה:

rk-pk@hotmail.com

עשו לנו לייק בדף שלנו בפייסבוק: תפארת יעקב ופרחה-עלון שבועי לשבת

קודש ולמועדי ישראל

"הרימו מכשול מדרך עמי." (ישעיהו נז' יד') * נא לא לעיין בעלונים בזמן התפילה וקריאת התורה - שלא יצא שכרו בהפסדו !!!
* נא לא לטלטל העלונים במקום שאין בו ערוב כהלכה ! - העלון טעון גניזה

דַּת מִצְרָאִית לַעֲבֹדָה בְּכָבֶד וּפְרָק זֵז דַּת

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה. לכבוד בורא עולם ולכבודה של שבת קודש המלכה !!!!

הספור לשבת פרשת 'בהעלתך' — "היכל קן צפור"

הבעל-שם-טוב היה נוהג להאריך הרבה בתפלת שמונה-עשרה, והאנשים שהתפללו בבית מדרשו, קשה היה להם להמתין עד אשר יסיים הבעל-שם-טוב את תפלתו, על-כן היו הולכים לביתם וטועמים משהו, להשיב את נפשם. כשהיו חוזרים אחר-כך לבית-המדרש, היו מוצאים שהבעל-שם-טוב עודנו עומד בתפלתו. אולם החסידים הגדולים, החבריא קדישא שלו, לא היו הולכים לביתם והיו ממתינים כמה שעות בבית המדרש עד גמר תפלת הבעל-שם-טוב.

וקרה פעם אשר גם להחבריא קדישא נחלש הלב מאוד ובעל כרחם הלכו אף הם לביתם לטעם דבר מה. לפי חשבונם ידעו היטב, שבחזרתם לבית-המדרש ימצאו עדין את הבעל-שם-טוב עומד בתפלה. לפיכך נשתוממו מאד לראות בבואם לבית-המדרש שהבעל-שם-טוב כבר גמר את תפלת שמונה-עשרה. הגדולים מהחבריא היו נוהגים בכל פעם כשראו דבר פלא מהבעל-שם-טוב לשאול אותו על כך. אף הפעם שאלו אותו מה קרה היום שקצר בתפלתו, והוא ענה להם:

אמשל לכם משל. אנשים רבים עמדו אצל אילן גדול, ואחד מהם, שהיו לו עינים מרחיקות ראות, ראה שבגבה האילן עומדת צפור נאה ומהדרת בתכלית היפי, ושאר האנשים לא ראו את המראה. ותשוקה עזה נתעוררה באותו איש להגיע אל הצפור ולקחת אותה. אבל מחמת גבה האילן לא יכול להגיע לשם וגם סלם לא היה בנמצא שם. מה עשה? לקח את האנשים שעמדו שם, העמיד אותם זה על גבי זה והוא עמד על גבי כלם, עד שהגיע אל הצפור ולקח אותה. והאנשים, אף-על-פי שהם סיעו לקחת את הצפור, לא ידעו כלום מענין הצפור, אלא שבלא אותם האנשים, שלא ידעו כלום, לא היה יכול האיש הרואה להגיע לשם. והבה נתבונן: כשעמד אותו איש בגבה על האנשים ההם, אלו היה זו האיש התחתון ממקומו והולך משם, הרי שכלם היו נופלים לארץ, והאיש הרואה לא זו בלבד שלא היה משיג את מבקשו, הינו הצפור, אלא אף זו שהיה נופל לארץ ושובר את מפרקתו. ואף אני כך. כשאני עומד בשמונה-עשרה נגלות לפני כל התעלומות, וכל חפצי לעלות להיכל המשיח, הנקרא בזהר הקדוש "היכל קן צפור", כידוע ליודעי ח"ו, אבל הוא בגבה רב מאד, ואני יכול לעלות לשם אלא כשאני מציג אתכם אחד על גבי חברו, ונמצא הכל נעשה על-ידיכם, כשאתם עומדים בבית מדרשי, אף כי אינכם יודעים כלום מזה. אבל היום כשאתם הלכתם מבית-המדרש, אף אני נפילתי משם ולא היה לי מה לעשות עוד בשמונה-עשרה - וגמרתי תפילתי.

ורב אחד מגדולי החסידים, אמר:

זהו שאמר הכתוב: "ויאמר אליהם משה עמדו ואשמעה מה יצוה ד' לכם". כלומר: עמדו אתם כאן אצלי, ואז בזכותכם ובכוחכם אוכל לשמע את אשר יצוה השם.

(סיפורי חסידים על התורה, הרב ש"י זווין, ירושלים, תשס"ב, חלק ב, עמודים 107 - 106).

הספור מאת הרב נחמיה רענן שליט"א, מובא מאתר 'תורת הר עציון'

<https://www.etzion.org.il/he/tanakh/torah/sefer-bamidbar/parashat-behaalotekha/%D7%91%D7%94%D7%A2%D7%9C%D7%>